

bam
bú

L'Olga i el
crit del bosc
Laure Monloubou

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Olga et le cri de la forêt*
© Éditions Amaterra, 2020

Drets de la traducció gestionats a través de
Sarah Daumerie (SD Foreign Rights)
i Ttipi agency, França

© 2020, Laure Monloubou, pel text i les il·lustracions
© 2022, Maria Llopis, per la traducció
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre del 2022
ISBN: 978-84-8343-819-0
Dipòsit legal: B-11174-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

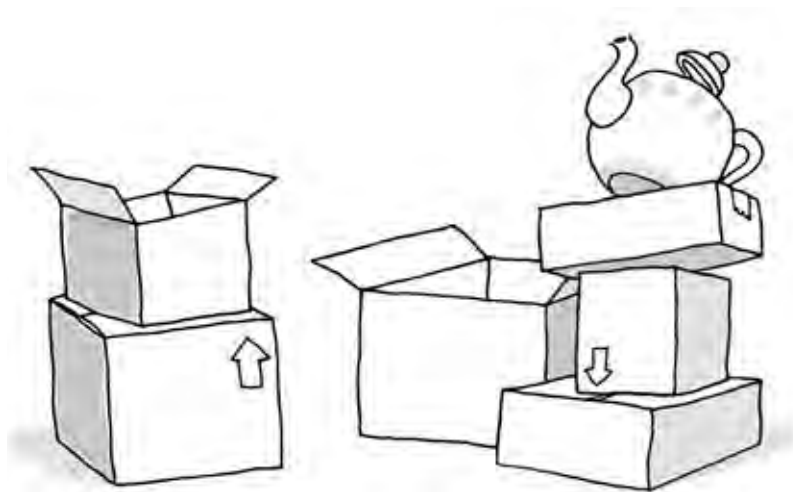
Capítol 1

L'Olga tenia vuit anys, i s'havia mudat de casa sis vegades.

Menjar sis vegades pastís de xocolata en una vida de vuit anys és ben poca cosa, raspallar-se sis vegades les dents en vuit anys també és molt poc, però canviar sis vegades de casa és moltíssim per a una vida tan jove com la de l'Olga. Aquelles mudances freqüents l'obligaven a tenir el que li era estrictament necessari: l'habitació de l'Olga cabia en una maleta petita. D'aquesta manera, quan en Bernard, el seu pare, es llevava un matí i deia, mentre esmorzaven: «Reines meves! De nou ens n'anem a l'aventura!», l'Olga només havia d'endreçar els quaderns, el neceser, els quatre àlbums il·lustrats, la capsa de llapis de colors, el conill blau, els cinc jocs de cartes, la nina

Mirette, el dau, i ja estava a punt! En Bernard desmuntava la llibreria de la sala; la Fédora, la mama de l'Olga, s'acabava la tassa de te, la col·locava en una capsa amb la tetera encara plena d'una barreja russa que feia una flaire deliciosa de taronja i de Nadal, feia un petó al seu marit, encabia tot el menjar del frigorífic a la nevera portàtil, ficava la roba en un bagul, plegava les cadires de càmping, es refeia el monyo, el seu marit li enviava un petó mentre carregava tot allò al cotxe, lligaven el sofà al sostre, ataconaven els matalassos a la part del darrere, i el lletet d'en Monsieur per sobre, i que comenci el viatge, som-hi tots dins del cotxe, a punt per a l'aventura, avall que fa baixada!

I així tornaven a ser tots tres asseguts al seient del davant de la vella furgoneta 403 de l'any 1957, heretada d'una germana de l'avi molt moderna per a l'època. Conduïen cap a nous horitzons, deixant enrere la seva última vida...

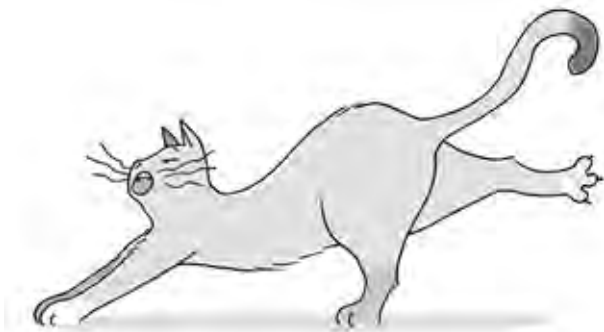
Capítol 2

Aquesta història comença així, un matí d'inici de viatge: l'Olga s'havia acabat la torrada amb mantega i melmelada, la Fédora feia poc que s'havia pres el te, i en Bernard, el cafè. I ell va anunciar: «Ha arribat el moment de marxar!». Quan va veure que treia les capsas, l'Olga ho va entendre. La vella furgoneta ràpidament va quedar tan plena que semblava a punt d'esclatar. En Monsieur tenia els bigotis eriçats: no deia res, però se li notava l'exasperació. L'Olga va omplir la petita maleta. La seva habitació, o més ben dit exhabitació, estava gairebé buida, només hi quedaven el capçal del llit i un armari blanc que hi feia joc. Per setena vegada, tota la família tornava a estar instal·lada al seient del davant del cotxe, per setena vegada agafava la carretera i, com cada

vegada, l'Olga es preguntava amb una certa emoció: cap a on?

Ja havien conegut el confort d'una caseta de tipus anglès, l'estretor d'unes golfes de París, la modernitat d'una casa de disseny (amb piscina), la simplicitat d'un bungalow a les Landes, l'enormitat d'un castell massa fred, la delicadesa d'un xalet envoltat de neu i, finalment, la funcionalitat d'un pis de tres habitacions amb cuina equipada a la dotzena planta d'un edifici construït el 1972. On anirien a parar aquella vegada? De fet, allò no era gaire important per a l'Olga, el que li agradava era ser allà, al seient del cotxe, entre la mama i el papa, observant els paisatges, les ciutats, els llogarets, la gent a la vora de la carretera que desfilaven sense moure's de lloc. Li agradava veure com es ponia el sol, li agradava mirar els estels que s'instal·laven darrere del gran parabrisa, veia com brillaven, i pensava que faltava ben poc perquè el cotxe s'enlairés i el seu pare aconseguís una bonica casa a la lluna. L'Olga s'adormia d'aquesta manera,

amb la galta sobre el braç de la mama, que segurament explicava històries al papa.

–Ja hi som! –va exclamar en Bernard.

A l'Olga li costava despertar-se, un minut raig de sol li gratava la parpella i intentava, suaument, que obrís els ulls.

–Aquesta casa és extraordinària! Molt més que a la foto! –va fer en Bernard. En Bernard, que, tot s'ha de dir, tenia una facilitat desconcertant per meravellar-se i entusiasmar-se malgrat la seva edat ja força avançada (gairebé trenta-vuit anys).

–Bernard, és increïble! –va dir, extasiada, la Fédora, que també tenia tirada per tot el que fos fabulós.

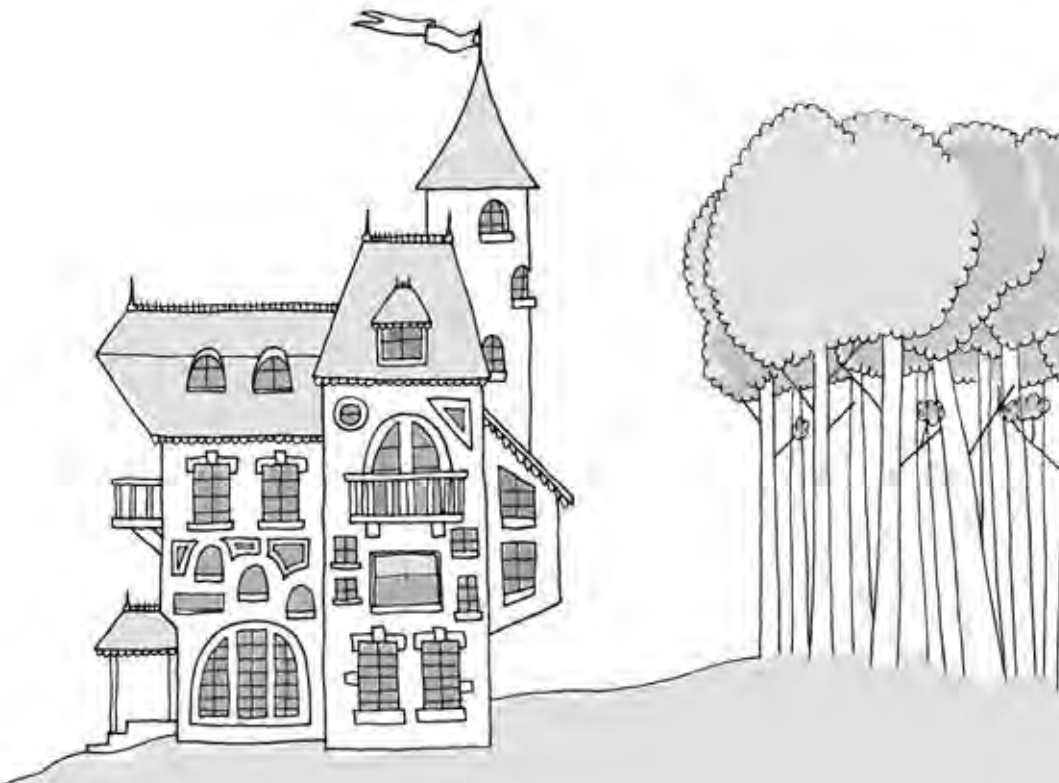
–Fédora, sabia que t'agradaria! –va dir en Bernard mentre feia un petó a la seva dona i abans de girar-se cap a l'Olga.

L'Olga havia sortit del cotxe i es mirava la casa: no n'havia vist mai cap d'igual, llevat d'en alguns

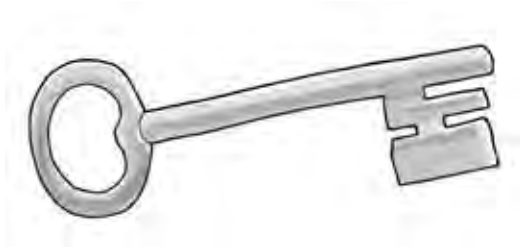

llibres de contes o històries extraordinàries. Aquesta era de les més sorprenents i singulars: tota ella irregular, envellida pel temps, la pluja i les estacions. Tenia finestres pertot arreu! Grans, petites, rodones, allargassades, planes, ovalades, corbades, triangulars, obertes i tancades! Hi havia tres plantes, un balcó a la segona, i una torre. Qui no ha somiat mai de viure en una casa amb una torre? Una torre de teules, que acabava amb una punxa rematada per un penell que tenia penjada una bandera on es dibuixaven uns motius que no podia distingir des d'on era.

–Som-hi, reinetes meves! –va cantar en Bernard mentre a la mà feia ballar un manat de claus.

Capítol 3

En Bernard va fer girar la immensa clau en l'immens pany d'una porta d'entrada de dimensions normals. Va empènyer el batent i va fer una reverència a la Fédora per convidar-la a entrar-hi, però en Monsieur, que sempre volia ser el primer de visitar cada lloc, es va esquitllar entre les seves cames. La Fédora no li ho va tenir en compte, sabia que en Monsieur era molt susceptible en aquest punt (i d'altres que no puc enumerar aquí).

Un sol suau acaronava les parets, rebotava en el parquet i feia ballar els milers de volves de pols a l'aire. La Fédora va obrir les finestres per deixar-les sortir, que anessin a viure la seva vida al bosc proper. El parquet grinyolava a cada pas. En Bernard palpava les parets per comprovar-ne el gruix i la solidesa:

–Una bona cabana! Ho noto, reines meves, aquí hi estarem d'allò més bé!

L'Olga mirava com el seu pare picava els envans: a ella no l'amoïnava mai la solidesa de les cases. Pel poc temps que s'hi havia de quedar, allò no tenia cap importància.

A la planta baixa hi havia la sala d'estar, amb una llar de foc, la cuina i un despatx; una bonica escala de fusta duia al primer pis, on hi havia dues habitacions, i després l'escala continuava fins al segon pis, on hi havia dues cambres més. I, finalment, l'ascensió acabava al tercer pis, on hi havia una sola habitació i una altra escala, molt estreta, de cargol, que conduïa a la torre.

En Bernard ja era a dalt de tot amb els braços oberts i girava sobre ell mateix com si fos un nen petit:

–Mireu quina habitació més fantàstica!

Serà el nostre refugi, la nostra bi-

blioteca i el nostre observatori,

aquí estem ben a la vora dels

estels! Fédora, englantina

meva, ets feliç?

–I tant, Bernard!

–I tu, Olga, baldufeta

meva?

En Bernard va agafar la seva filla en braços. L'Olga li llegeia la felicitat als ulls i li va contestar amb un gran somriure.

Arreu on anaven, l'Olga podia triar la seva habitació! En aquell cas, es va decidir per la del tercer pis. Jo també l'hauria triada, la veritat; últim pis, tranquil·la, prou gran però no massa, i amb tres finestres: una de quadrada i dues de rodones, que donaven al bosc, i des d'on l'Olga segur que ben aviat veuria els cérvols saltironant. Era la millor cambra de la casa (sense tenir en compte la torre, és clar: qui no ha somiat mai viure en una torre?, seria increïble!). La Fédora i en Bernard ja havien tret les coses del cotxe i es preparaven un cafè a la cuina. En Monsieur havia decidit quin seria el seu lloc, prop de la llar de foc de la sala. En Monsieur era molt previsor: així es reservava un bon racó per als vespres d'hivern (érem al mes de juny). No s'havien oblidat del sofà, que van col·locar

davant de la llar de foc, ben a prop d'un vell armari que ja hi era i d'un piano de paret que no havien tocat des de feia molt de temps.

A l'habitació de l'Olga hi havia:

- un fabulós llit amb dosser, on van posar el seu matalàs;
- un vell escriptori amb molts calaixets, on faria les classes amb la mama o el papa;
- una petita llibreria, perfecta per als llibres de l'Olga.

L'Olga adorava els llibres. Només en tenia quatre, però els tractava com si fossin un tresor. Eren plens de dibuixos estranys, de gravats, d'imatges increïbles en què unes bèsties salvaven unes princeses i en què unes granotes parlaven amb els cargols.

Les quatre parets de l'habitació estaven recobertes d'un meravellós paper pintat amb unes escenes encantadores d'uns conills, l'un que es menjava una pastanaga i l'altre que saltava, repetits centenars de vegades. Era molt bonic, però en un pany de paret estava fet malbé i descolorit. En veure la cara que feia l'Olga, en Bernard li va prometre que hi posaria remei al més aviat possible. Mentrestant, ella podia començar a arrencar-lo, que estareu d'acord amb mi que és una cosa ben gustosa de fer! L'endemà l'Olga es dedicaria a treure el paper, però es va prometre a ella mateixa que en guardaria uns quants trossos, perquè realment eren molt bufons, aquells conillets.